

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. I. C. C. R. a.s.**, zast. advokátem Mgr. Zbyškem Jarošem, se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zast. JUDr. Petrem Ritterem, advokátem v Olomouci, advokátní kancelář Ritter-Šťastný se sídlem Riegrova 12, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 9. 2005, č. j. 30 Ca 192/2005 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaný jako stěžovatel proti rozsudku shora označenému, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Prostějov, referátu regionálního rozvoje, ze dne 21. 5. 2005, č. j. RR 174/2002 Ti, jakož i rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, stavebního úřadu, ze dne 8. 4. 2002, č. j. SÚ 1242/02-Tom, pro vady řízení a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Okresní úřad v Prostějově citovaným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 8. 4. 2002, č. j. SÚ 1242/02 - Tom, jímž správní orgán I. stupně zamítl návrh žalobce na zřízení věcného břemene k pozemku p. č. 863 v k. ú. B. u P. pro umístění a provozování podzemního vedení telekomunikační sítě.

Ze spisu vyplývá, že o žalobcově žalobě proti výše uvedeným rozhodnutím správních orgánů rozhodl Krajský soud v Brně nejprve svým usnesením ze dne 14. 2. 2003, č. j. 30 Ca 225/2002 - 21, kterým byla dle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím shora uvedeným s odůvodněním, že rozhodování podle § 108 a § 109 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je rozhodnutím o vlastnickém vztahu v otázce upravené občanským zákoníkem a jde o věc soukromého práva.

Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost odůvodněnou právním názorem, že soud nesprávně posoudil právní povahu institutu vyvlastnění. Dle jeho názoru se v dané věci jedná o zásah, který je svou povahou veřejnoprávním, neboť vyvlastnění je nuceným omezením vlastnického práva na základě veřejnoprávního předpisu. Dodal, že pro posouzení charakteru věci a rozlišení, zda spadá do sféry práva soukromého či veřejného, není určující

konečný výsledek, nýbrž způsob, jakým je tohoto výsledku dosahováno a současně, zda je jím sledován veřejný zájem. Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 1/2004 - 66, a věc vrátil krajskému soudu k novému řízení s odůvodněním, že v souladu s právním názorem vysloveným rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 As 11/2003 - 50, je nezbytné rozlišit, zda předmětem řízení je otázka vyvlastnění nebo nuceného omezení vlastnického práva věcným břemenem zřízovaným správním aktem na straně jedné či zda je předmětem řízení spor o vlastnické právo na straně druhé. Rozhodoval-li správní orgán o vyvlastnění či o nuceném omezení vlastnického práva věcným břemenem, pak rozhodoval ve veřejnoprávní a nikoliv v soukromoprávní věci, a proto je dána pravomoc správních soudů. Naopak pravomoc civilních soudů se vztahuje na spory o výši a případném rozdělení náhrady za tyto veřejnoprávní akty.

V reakci na to vydal Krajský soud v Brně nový rozsudek ze dne 8. 9. 2005, č. j. sp. zn. 30 Ca 192/2005 - 19, kterým v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu žalobě podané žalobcem vyhověl, zrušil obě rozhodnutí orgánů státní správy (Okresní úřad Prostějov, referát regionálního rozvoje i Městský úřad v Prostějově) pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 67, a uvedl, že kompetenci stavebního úřadu (§ 108 a násl. stavebního zákona) nelze s poukazem na jinou proceduru, soukromoprávní soudní, popírat a věcně případ především z hlediska naplnění § 108 odst. 1 stavebního zákona neposoudit jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítáním stavby. Zákonem svěřená kompetence není závislá na tom, kdy je návrh podán a nezaniká ani se nepřenáší na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek § 58 odst. 2 stavebního zákona, tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k dotčenému pozemku.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný jako stěžovatel nyní posuzovanou kasační stížnost opřenou o nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť odůvodnění rozsudku obsahuje pouze kusou zmínku o právním názoru, kterým byl krajský soud při svém rozhodování veden, a to že kompetenci stavebního úřadu nelze s poukazem na jinou proceduru popírat a věcně případ z hlediska naplnění § 108 odst. 1 stavebního zákona neposoudit jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítáním stavby. Dále se krajský soud vyjádřil tak, že zákonem svěřená kompetence úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán a nezaniká ani se nepřenáší na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek § 58 odst. 2 stavebního zákona, tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k dotčenému pozemku. Stěžovatel má zato, že v rozhodnutí krajského soudu absentuje odůvodnění, proč by měl stavební úřad porušit čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, potažmo čl. 79 odst. 1 Ústavy. Z uvedeného vyplývá, že dle názoru krajského soudu má stavební úřad rozhodovat mimo své kompetence, avšak tento názor není odůvodněn, stěžovatel jej považuje za protiústavní.

Stěžovatel dále z odůvodnění napadeného rozsudku vyvozuje, že podle názoru žalobce byl tento zkrácen na svém právu, aby bylo vyvlastněno věcné břemeno, když naplnil všechny zákonné požadavky. K prokázání irelevantnosti tohoto názoru stěžovatel odkazuje na rozsudek VS v Praze ze dne 31. 12. 1993, č. j. 6 A 10/92-27, jež byl též citován v odůvodnění usnesení NSS ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 As 11/2003, v němž je na str. 6 uvedeno, že z ustanovení žádného právního předpisu nelze dovodit subjektivní oprávnění na vyvlastnění ... osoba, která neúspěšně podala takový návrh u správního orgánu se proto nemůže u soudu dovolat toho, že byla na takovém právu zkrácena. Správní soud tedy

nepřezkoumává, zda právo žalobce bylo porušeno, ale pouze zda byly naplněny zákonné předpoklady pro vyvlastnění.

Žalobce žalobou rozporoval kompetenci stavebního úřadu rozhodovat o zřízení věcného břemene ve smyslu § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000, o telekomunikacích, i poté, co byla stavba telekomunikačního zařízení postavena, popř. zahájena. Stěžovatel má zato, že stavební úřad není takovouto kompetencí vybaven, avšak krajský soud jej svým rozhodnutím „nutí“, aby si tuto kompetenci nezákonně a protiústavně atrahoval.

Větu druhou § 91 odst. 3 telekomunikačního zákona, podle které je stavební úřad oprávněn rozhodnout o zřízení věcného břemene, nelze vykládat jinak, než v kontextu věty první, podle které držitel telekomunikační licence nebo osvědčení uzavře dohodu s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby. Stejně tak § 108 odst. 1 stavebního zákona nelze vykládat jinak, než že v okamžiku rozhodování o vyvlastnění stavba není ani postavena ani rozestavěna. Tomuto závěru nasvědčuje nejen gramatický, ale též historický výklad, kdy původně podle § 108 odst. 1 stavebního zákona (znění platné do 30. 6. 1992) mohl stavební úřad vyvlastnit nemovitosti potřebné k uskutečnění nebo užívání staveb, avšak novelou č. 262/1992 Sb. bylo s účinností od 1. 7. 1992 z kompetence stavebního úřadu vypuštěno právě vyvlastnění k užívání staveb a zůstala zde toliko pravomoc rozhodovat o vyvlastnění za účelem uskutečnění staveb. Tímto krokem byla sledována zvýšená ochrana vlastnických práv.

Stěžovatel dále uvedl, že rozhodování stavebního úřadu o vyvlastnění má dle § 110 stavebního zákona subsidiární povahu a lze ho užít jen v případech, kdy cíle vyvlastnění nelze dosáhnout jiným způsobem. Pakliže krajský soud hovoří o poukaze na jinou proceduru, kterou se snaží stavební úřad popřít svou kompetenci, zřejmě má na mysli odkaz na řízení podle § 135c zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Stěžovatel považuje za nevysvětlené, proč by stavební úřad neměl respektovat § 110 odst. 1 stavebního zákona, a přestože cíle omezení vlastnického práva lze dosáhnout právě zmiňovaným postupem podle občanského zákoníku, měl by o zřízení věcného břemene rozhodovat samotný stavební úřad. Podle § 135c občanského zákoníku je to však soud, který rozhoduje o zřízení věcného břemene v případě stavby na cizím pozemku a nikoli stavební úřad.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud své rozhodnutí odůvodnil tak, že „zákonem svěřená kompetence úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán a nezaniká ani se nepřenáší na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek § 58 odst. stavebního zákona, tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k dotčenému pozemku“. V předcházejícím řízení nikdy nepadlo tvrzení, že se kompetence stavebního úřadu zřídit věcné břemeno přenáší na jiný orgán, pokud není prokázáno vlastnické či jiné právo k dotčenému pozemku. Stěžovatel setrvává na svém tvrzení, že stavební úřad má kompetenci zřídit věcné břemeno, avšak toliko před zahájením stavby. V rámci stavby na cizím pozemku již nemá stavební úřad žádné kompetence. Stěžovatel uzavřel svou kasační stížnost tak, že nebyly naplněny všechny podmínky pro vyvlastnění a správní úřad postupoval správně, když o vyvlastnění nerozhodoval. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“

Z výše uvedené rekapitulace projednávané věci je zjevné, že toto ustanovení na posuzovanou situaci plně dopadá, nedopadá na ně naopak výjimka obsažená v části tohoto ustanovení za středníkem. Kasační stížnost stěžovatele totiž směřuje proti rozsudku krajského soudu, jímž tento soud rozhodl znovu poté, co byl jeho první rozsudek ze dne 14. 2. 2003 zrušen výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti přitom zpochybňuje argumentaci krajského soudu, která odráží závazný právní názor vyjádřený v daném rozsudku zdejšího soudu. Důvodem jeho kasační stížnosti tedy není námitka, že se krajský soud tímto názorem neřídil, ale naopak zpochybnění tohoto závazného právního názoru. Proto je nutno takovou kasační stížnost označit za nepřipustnou podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a jako nepřipustný návrh ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítnout.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. května 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu